

lemmer det Spørgsmaal, om de for at komme med til det og komme med til det paa en bedre Maade — der ligger nemlig en stor Udvikling i det, der her ligger for om Menighedsraadene — ville gøre den Indrømmelse til Landstinget, som der her er Tale om, og som bestaar i, at man etablerer et kirkeligt Udvalg til Brug og hjælper de Præster, der sidde med de smaa Indtægter og ikke kunne blive befordrede. Det er det Spørgsmaal, der stilles til Tingets Medlemmer, og det skal nu afgøres, om Tinget besidder saa megen indre Kraft, at det, til Trods for den neutrale Minister, der i Virkeligheden stikker en Kæp i Hjulet, alligevel kan føre denne Sag igennem.

Jørgen Jensen: Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) gav en omstændelig Udvikling af Socialdemokratiets Stilling til Religionen og Kirken. Jeg kom da til at tænke paa, om ikke det ærede Medlem allerede begyndte at lave sig til som Kultusminister i Fremtidens socialdemokratiske Ministerium. Det ærede Medlem var inde paa mange Ting. Jeg skal ikke følge ham, for som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) sagde, er det vel ikke strengt nødvendigt ved denne Lejlighed at diskutere disse Spørgsmaal, men det ærede Medlem røbede, at han var en Modstander af Menighedsraadene. Han tilføjede, at selv om de faldt bort, vilde Ministeren nok finde en Vej til at faa Menighedernes Ønsker at høre, f. Eks. gennem Sogneraadene. Jeg er absolut uenig med det ærede Medlem, naar han ønskede at tildele Ministeren en saadan Myndighed til at vælge Maade og Vej, paa hvilken han kunde erfare Sognemenighedernes Mening. Sogneraadene ere jo valgte paa en helt anden Baggrund, og de kunne, synes jeg, slet ikke fungere paa et Omraade som dette.

Jeg mærkede ogsaa, at den højtærede Minister slet ikke var nogen Ven af Menighedsraadene. Han mente at have erfaret, at der i store Kredse slet ingen Interesse var for dem. For saa vidt han har sine Erfaringer fra Præsterne, kan han maaske have Ret, i alt Fald er der hos disse en Del Uvillie overfor Menighedsraadene. Men jeg tror ikke, han har Ret, naar man tænker paa Befolkningen i Almindelighed. Ministeren tilføjede, at han havde tænkt sig den Udvej, at han, hvis Menighedsraadene bortfaldt, vilde gaa den Vej at lade Beboerne faa Lejlighed til at udtale deres Mening. Han sagde ogsaa, at vi i hans Administration skulde spore

et virkelig kirkeligt frisindet Styre. Jeg vilde have ønsket, om den højtærede Minister havde sagt, at han ikke blot vilde lade Beboerne faa Lejlighed til at udtale sig, men at man ogsaa vilde tage Hensyn til deres Udtalelse. Hvis der ikke for ganske nylig var sket en Embedsbesættelse i min Valgkreds i Tyrsted-Ut Kommune, vilde den højtærede Ministers Udtalelser have haft mere Vægt for mig. Der forelaa der en enstemmig Indstilling, en Udtalelse fra Sognets overvejende Flertal om at faa Nr. 1. Man henvendte sig til Ministeren og gjorde ham bekendt med Stemningen i Menigheden. De bad mig støtte dem. Jeg gjorde det, skønt Ministeren havde daarlige Tid til at høre det og bad mig ikke spilde mine Ord paa det, thi Sagen var afgjort, den skulde efter Ministerens Udtalelse være afgjort den 28. November, men Udnævnelsen er først af 4. December. Nu vil maaske den højtærede Minister svare, at den udnævnte var ogsaa indstillet. Ja, som Nr. 2. Og han vil maaske sige, at han var ældre. Ja, ikke af Aar, men han var $2\frac{1}{2}$ Aar ældre Kandidat. Ministeren vil maaske tillige sige, at han har siddet længere i sit nuværende Embede. Det er ogsaa sandt, men overfor det vil jeg dog anføre, at Nr. 1 sad i det absolut mindste Embede. Men for øvrigt mener jeg ikke, at vi bør opholde os over dette. Naar man inde i Ministeriet uden Indblanding fra Menighedens Side udarbejder sin Ekstrakt og sender den til Menighedsraadet, mener jeg at have Lov til at paastaa, at der i denne Ekstrakt kun findes kvalificerede Ansøgere til dette Embede. Naar der altsaa fra Menighedens Side foreligger et stærkt Ønske om at faa Nr. 1, vil jeg hævde, at Ministeren har det i sin Haand at give dem denne, hvis han har Villien.

Jeg er ikke tilfreds med Menighedsraadenes nuværende Indflydelse paa Kirkens Forhold, men jeg betragter det ikke som nogen Nødvendighed at gaa tilbage fra det, vi nu have, og jeg tror navnlig ikke, at vi ved at gaa tilbage faa bedre Betingelser for at gøre et større Skridt frem end ved at tage det Fremskridt, der paaviselig ligger i det foreliggende Forslag. Jeg tror, at man baade blandt dem, der ønske at komme bort fra Folkekirken, og dem, der ønske at bevare Folkekirken, nu i højere Grad end hidtil gør sig fortrolig med, at det er Folkets Kirke. Og det vilde være ønskeligt, om man ogsaa i Ministeriet i noget højere Grad vilde forlige sig med, at Menighederne have lige saa